

[Erik Appel.]

Jeg beder den højtærede Kirkeminister om paa velvillig Maade at overveje det af mig fremførte.

Jeg maa endvidere mene, at Pastoralseminariet bør have sin egen Bygning, saa der bliver Grundlag for Frembrud af et Kammeratskab, som de teologiske Kandidater hidtil har savnet. Af de 18 Kandidater, der deltog i sidste Rejse til Nordslesvig, kendte kun de 3 hinanden. Der er endvidere den Fordel ved Fællesboligen, at Samtaler om brændende Spørgsmaal lettere og hurtigere kan indledes, enten udsprunget af Kammeratskabslivet eller muliggjort ved Besøg ude fra Folkelivsmarken af Mænd eller Kvinder, der virkelig har noget paa Hjerte.

Jeg beder den højtærede Kirkeminister alvorligt overveje dette ikke helt nye Forslag, og jeg henstiller til den højtærede Finansminister at tage endog meget velvilligt paa disse overmaade vigtige Spørgsmaal. Alt, hvad der kan gøres for at skabe et jævnt og naturligt Forhold mellem Præst og Sognemenighed, bør gøres. Forholdet er flere Steder paa Bristepunktet.

Om Sydslesvig ønsker jeg at udtale min oprigtige Anerkendelse af den opnaaede Samstemighed om Svaret til den engelske Regering. Jeg finder, at dette Svar er et historisk Aktstykke af Rang, ikke mindst fordi det giver Udtryk for et klart Ønske fra den folkevalgte Rigsdag om en endelig Sprængning af det „up ewig ungedeelt“e Fællesskab mellem Slesvig og Holsten, som for snart 500 Aar siden uden Folkets Medvirkning blev tilrettelagt af Danmarks Konge og Rigsraader. Det, der skete dengang, var som at slaa en Vindebro ned for en ventende Fjendes Indmarch, og han var ikke sen til at udnytte den givne Lejlighed.

Men ogsaa i anden Henseende er Svaret et historisk Aktstykke af Betydning, idet det klart tilkendegiver en Samfølelse med den kæmpende Danskhed i den sydlige Del af vort ældgamle Grænseland. Det bedste er nu, ud over rent oplysende Møder, at der er Ro om Sydslesvig paa det afgivne Svares Grundlag, i hvert Fald til den engelske Regering paa ny har talt. Svaret er saa klart, at der ingen Nødvendighed eller Ønskelighed er i Retning af Fortolkningskunst eller Fortolkningsvidenskab.

Jeg ønsker derefter at fremsætte nogle Betragtninger over det dansk-tyske Spændingsforhold i Nordslesvig. Det er fremdeles i Støbeskeen, og nogen klar Tilkendegivelse med Hensyn til en fremtidig Retninglinie øjnes endnu ikke. Inden for den hjemmetske

Fløj søger to Lederkredse frem. Hjemmetskerne har i Øjeblikket lige saa lidt som Danskerne en erklæret folkelig og politisk Førerskikkelse, men maa nøjes med Lederkredse. Den ene hjemmetske Lederkreds samler sig om Ugebladet „Der Nordschleswiger“ med dets Redaktør, Ernst Siegfried Hansen, som Ordfører. Den anden Lederkreds arbejder i det stille, og den træder kun nu og da frem, naar der kaldes paa den.

„Der Nordschleswiger“ ledes med øjensynlig god Vilje til at naa et tilfredsstillende Resultat i det dansk—tyske Spændingsforhold, men Vanskelighederne viser sig ugentlig i Bladets Spalter, idet Redaktøren og den Kreds, der slutter sig tæt om ham, ikke helt har kunnet frigøre sig for gammel tysk politisk Indstilling, som den i de sidste Par Aarhundreder er indarbejdet i Tyskland gennem førende Statsmænd og Filosofer. Om denne Indstilling skriver Professor Karl Barth med en for en Tysker usædvanlig Aabenhed og Skarphed følgende: „Tyskerne har altid anset en solid, truende Kampstilling, Menneske over for Menneske og Folk over for Folk, for det ærligste og sikreste Livsgrundlag. De har i Grunden kun troet paa Fjendskabet“. Jeg gør opmærksom paa, at det er en tysk Schweizer, der skriver saadan. Efter min Opfattelse rammer Barths Udtalelse nemlig ikke det tyske Folk som saadant, men dets Førere. Det er denne tyske Indstilling, Kredsen omkring „Der Nordschleswiger“ ikke helt har kunnet frigøre sig for. Det kommer f. Eks. til Orde gennem følgende, taget fra Bladet af 22. Juni. Redaktøren skriver:

„At skelne mellem væsentligt og uvæsentligt er blevet svært“
— der hentydes til de mange Resolutioner m. m. fra danske nordslesvigske Kredse.

„Man har paa talrige Punkter været uenig, men enig var man dog i Fordringen om en ny, skarpere Kurs“.

Og Redaktøren fortsætter:

„Hvad man derved vil opnaa, vil i Tidens Løb vise sig at være til Fordel for os, omsat i Betingelser, der vil kræve hele vor Kraft, hvis det skal hindres, at Fæstningens Mure stormes. Saa længe Fæstningen er belejret, kan den ikke falde, og hver Mand er tvungen til at blive paa sin Post. At Fæstningen kan blive overgivet, tænker intet Menneske paa. Og dog er det Maalet for Politikken efter 5. Maj. I hvert Fald kan vi ikke forestille os, hvilket andet Maal den skulde have.“

Dette er i rene Ord en Bekræftelse af Barths Karakteristik. Redaktøren ser i den danske Politik efter 5. Maj kun en ny Kampstil-